מסורת השי"ס

עין משפט נר מצוה

מר א מי"י פ"ד מהלכות רוצח הלכה ו סמג לאוין קסב:

מה ב מי"י פי"ל מהלכות מקוה מטמאין הלכה יז:

מו ג ד מי"י שם הלכה יא יב:

מז ה מי"י שם הלכה יא ופ"ג מהלכות איסורי מזבח הלכה יב יג:

לי סבי סא דמני מלא וכו'. כין לרים לקים בין לשמואל קא מותיב לי סבי דהני אחרים דמתני' דרזחים קאמר והאי דולא שנתערב בהוא וכשוף נתערב קאמר, הא דתני עלה בברייתא הכי "רולא שנתערב באחרים טולן פטורין אמר רבי יוסי אפילו אבא חלפתא ביניהן טולן פטורין" מאי "אפילו" דקאמר ר' יוסי: אלא אמר רבא. בשלא הוכר לבית דין קאמר כגון שנים שומדין ולא חן מביניהם ואין יודעין לי זה מהן זרקו, שניהם פטורין, אמר רבי יוסי אפילו אבא חלפתא ביניהם שהוא חסיד ולא זרקו לא מחייבינן לאידך משום "אי חזקה" ובהא אפילו רבי יהודה מודה, ורבי יהודה דאמר "טונסין אותן לכיפה" לא עלה קאי אלא הכי קאמר ת"ק, ואסורי מחסרת מתני' והכי קתני: ושור שנגמר דינו וכו' סוקלין אותו דהא על כרחיך טולו אסירי בהגאה ואין הפסד לבעלים בסקילה הלכך סוקלין אותם כדי שתתקיים מצות סקילה במחויב בה: כונסין אותן לכיפה. שאל"ל לסוקלן שלא להטריח ב"ד אלא טונסין אותן בחדר והם מתים ברעב: וסתמיין. בגיחותא: ולדם פטור. לקמן מפרש לה: ולדם אסור. דשובר ירך אמו הוא וגם הוא נאסר בגמר דין אמו: ופאמר רבא ולד שנגמר אסור. בהקדבה כגון שנתה על פי עד אחד או על פי הבעלים דמתסרא לגבוה ולא להדיוט הלכך על כרחיך שמעינן מדרבא דהיכא דאית עדים אסור אף להדיוט וצריך לגמור דין שניהם, והא ליכא למימר טעמא דת"ק דתני "וולדה מותר" משום דלא גמר דינו עמה דאי בשלא בא לב"ד מאי איריא ולדה אפילו אמו נמי אם לא גמר דינה לא מיתסרא וכי איטריך תנא למיתני מותר הכי אשמעינן דאין זקוק להכיאה לב"ד קאמר ותיובתא דרבא: אימא אם עד שלא נגמר דינה עיברה ילדה. דהיינו בין נגיחה לגמר דין דלא הוה ולד לא בשעת נגיחה ולא בשעת גמר דין ועדה מותר: אם משנגמר דינה עיברה ילדה. דעלד מן האיסור אסור אע"ג דלא הוה בשעת נגיחה ולא בשעת גמר דין: סיפא למאן דאמר. פטורתא הוא בתמורה (דף לא:) שלא לחיכא

אי הכי היינו דקתני עלה אמר ר' יוסי אפילו אבא חלפתא ביניהן אלא אמר רבא הכי קאמר שנים שהיו עומדין ויצא חץ מביניהם והרג, שניהם פטורין ואע"ר יוסי אפילו אבא חלפתא ביניהן ישור שנגמר דינו שנתערב בשוורין אחרים מעלייא סוקלין אותן ר' יהודה אומר כונסין אותן לכיפה והתניא ישרמיתה ואחר כך ילדה: אם עד שלא נגמר דינה ילדה וולדה מותר, אם משנגמר דינה ילדה וולדה אסור, נתערב באחרים ואחרים באחרים כונסין אותן לכיפה ר' אלעזר בר' שמעון אומר מביאין אותן לב"ד וסוקלין אותן אמר מר אם עד שלא נגמר דינה ילדה וולדה מותרת ואף על גב דכי נגחה הות מיעברה *והאמר רבא "ולד הנוגחת אסור-היא וולדה נגחו, ולד הנרבעת אסור היא וולדה נרבעו: אימא אם עד שלא נגמר דינה עיברה וילדה וולדה מותר, אם משנגמר דינה עיברה וילדה וולדה אסור דניחא למאן דאמר *זה וזה גורם אסור אלא

הקבוע למזבח כדאי' התם אבל בעלמא אמרינן דניכבשינהו דניידין ומטעם זה היה אומר רבינו תם דגרלה להתיר דרוסת האחד ברוב דמטעים בכל יום דזאבים טורפין שה מן העדר דרועה מגיל הבהמה ושרינן לה אע"ג דבעלי חיים חשיבי וכן ברוב טופות דורסין לוזין ותרעולין דמותרין והיכא דנתערב ברובא דחייבין דפטרינן אפילו ניידי ולא אמרינן כל דפרים מרובא פריש לאו פטורין דמשתרו בהגאה קאמר אלא פטורין דלא אמרינן דלא אמרינן להורגם דכמיתת בעלים כך מיתת השור ושוד דלא ליתי לאיחלופי בחדש דבאחדש טולי עלמא לא פליגי דפטירי תדע דלרבי יהודה אמאי טונסין אותן לכיפה ועביד נער בעלי חיים ומקלקל חנירו וכיפא אחדבה ליערפינהו בקופין וליקבריהו אלא ודאי אתי לאיחלופי בחדש ועביד היכירא וכן לרבנן עבדו היכירא דפטרינן להו ולא חיישינן לתקלה אבל במתני' דזאבים חיישינן לתקלה מפי דאיכא כמה ספק איסורין לפי שהן מוקדשין כגון *רבב על גבי השור ובא חבירו ורכב (קדושין דף מה:) אסמיכה על גבי ראשו ופלה ותלב מוקדשין על גבי מכתו דשרי בשור הנסקל לפי שאינו דרך הגאתו (פסחים דף כד:) ושוד דאיכא איסור מעילה דהיזד במעילה במיתה הלכך כולן ימותו ואל תתמה כיון דאיסורי הגאה נינהו הני דשמעתין אמאי לא תקיט בהו רבנן מיתה ויזקיקו להורגן וכי יזקיקו ב"ד להרוג כל איסורי הגאה הני הזאבי דמוקי לה ר"ל* והוא שהמיתו ואסורין בהגאה ולא תקיטו להו מיתה אלא אמרו כל הקודם להורגן זכה ופריך רבא הייט דקתני עלה אבא חלפתא ביניהן אלא אמר רבא שנים כו' ואפילו אבא חלפתא דלא אלינן ביה שהרג אבל בשוורים אותן שיש לחלות בהן שהרגו חייבין ומשום ובערת הרע מקרבך ושוד אומר ר"מ דשור הנסקל אינו נאסר מחיים ופי' דטולה ההיא שמעתא *דממשמע שנאמר סקול יסקל אינו יודע שהיא עגילה ועגילה אסורה בהגאה מוכחת כן וסוגיא דפ"ב דקדושין (דף מז:) כל לפור מהורה לרבות את המשולחת וזה אסר לא תאכלו לרבות את השחוטה ופריך ואיפוך אנא ומשני לא מצינו בעלי חיים אסורין פירוש שלא יהו מותרין כשנשחטו כר מאלו שנומדין והוקטו למזותן

מה ב מי"י פי"ל מהלכות מקוה ו סמג לאוין קסב:

מו ג ד מי"י שם הלכה יא יב:

מז ה מי"י שם הלכה יא ופ"ג מהלכות איסורי מזבח הלכה יב יג:

נוסח (פנים) הנסקל ועובדה

[מעילה יפ:]

נוסח (מאיר) בינו של רבא - ולד הנוגחת אסורה, דאמר מקום אלו מבריתא דאמרת דאמר הולד נולד לפני האמ בין אחו, מותר

מהגה

◇ תשובות נ"ב הקרייתא אם בינו של רבא

[נפיל מו:]

[פסחים כב: קידושין פ: ב"ק מא.]

[ל"ל והא]

[ל"ל דאין]

[זבחים פה.]

ולכך אין לאסור משולחת טמר דאל עליה איסורא לאחר שילוח ולאוסרה בתחילה כדין שאר שופות ממאין דכתיבי בקרא ופריך (*והאי) רובע ונרבע דאיסורו מחיים פי' דמחיים אסור לשוחטן ולהקריבן לגבוה ומשני הני מילי לגבוה אבל להדיוט שרי והרי רובע ונרבע בעדים דמחיים אסירי דמחיים אל עליהן האיסור לשחט ואם שחטן אסורין אף אני אביא משולחת ומשני רוב בעלי חיים קאמרינן ואם כן דאין שור הנסקל נאסר כל זמן שהוא חי שור שלא נגמר דינו שנתערב בשוורים אחרים שנגמר דינם כולם פטורין ומותרין בגיזה ועבודה דשור שנגמר דינו מכרו אינו מכור אפילו לרדיה הייט משום דאסור לעבוד דינו ומלוה לשוקלו ועוד דאין לו מכר (*ואין) לו בעלים והלוקח אין יכול לזכות בו יותר משאר אדם אבל כי לא נגמר דינו מכרו מכור לשחיטה אי נמי לרדיה דמלי לערוקי לאנמא וכי שחיט ליה לאחר שנגמר דינו אסור בתחילה כך נראה לר"מ וקשה דבשלהי פ"ק דערכין (דף ז:) משמע דשור הנסקל נאסר מחיים גבי האשה שמתה נהגין בשערה דמפרש התם זו מיתתה אוסרתה וזו גמר דינה אוסרתה ויש לפרש גמר דינה כלומר מחיים אל עליה איסור שאסורה אפילו שחטה דעבדה כעין בשר זו מיתתה אוסרתה ואין עליה שום איסור מחיים ויש ראיה דלא נאסר מחיים מהא דתניא במרובה (ב"ק דף עא: ושם) ובפרק אלו נערות (כתובות דף לג:) גבב שור הנסקל וטבחו משלש תשלומי ארבעה וחמשה דברי רבי מאיר וחכמים הא ליתיה במכירה וקאמר ריש לקיש התם במרובה כל שיטב בטביחה ישבו במכירה וכל שאינו בטביחה וכו' והא הדין דכל שאינו במכירה אינו בטביחה אבל לא שרי בהגאה ניחא שיכול למוכרו לרשב עליו עד בית הסקילה או ליהנות בו מעט עד אותה שעה או אם היו בית דין מתעללין בסקילתו ומיהו מה שאומר ר"מ דאין לו מכר ואין לו בעלים זה לא יתכן ומה שפסק ר"מ בעדר שיש בו שה אחד ספק דרוסה דשרינן מטעם דכל דפרים מרובא פריש לא יתכן דיש לאסור גזירה שמא יקח מן הקבוע אלא היכא דפרים מאליו כגון בגמלא ביד נכרי אבל אם נאסר בתערובת ופירש לא אמרינן מרובא פריש ואם יש בעדר ספק דרוסה אפילו אחד בריבוא יאמרו טולן תדע דטבעת של ע"ז שנתערבה בריבוא טולן אסורות ובפירשה אחת מהן פליגי רב ושמואל *אי אסורה או לא אבל בהיא גופא לא פליגי דכ"ע מודו דאסירא וכל איסורי הגאה שפירשו מתערובת אסורין ולא אמרינן מרובא פריש ובעמא גזירה שמא יקח מן הקבוע ל"ש חולין ל"ש קדשים ומיהו יש לישב דברי ר"מ דשאני ב"ח כיון דאפשר ע"י ניכבשינהו וניידין וא"ת ואמאי תנן ימותו לימא ירעו עד שיסתאבו שהרי כמה קדשים אמרינן בהו ירעו ולא חיישינן לתקלה וכסיפא אמר ברובא ורבא ירעו ולכשיסתאבו יפדם וישחטם ויאכלו מטעם כל דפרים מרובא פריש וי"ל דלא עבדינן תקנה ברעייה כיון דלאחר רעייה נמי לא משתרי אלא מטעם כל דפרים: **ואחרים** בתחרים כו'. הכא אין לחוש לי גרם הכי דאסר ספק ספיקא דהך ברייתא כר' יהודה אחיה וכפ' התערובות (זבחים דף עד: ושם) מסקינן דר' יהודה אסר ספק ספיקא אפילו בשאר איסורין אבל במתני' דכל הגלמים (ע"ז מט:) ובמס' ערלה (פ"ג מ"ו) לא גרסינן ואחרות בתחרות מדפריך בפ' התערובות על שמואל דאסר ספק ספיקא מברייתא שמתרת ולא משכח דקאי כשמואל אלא רבי יהודה ויש מפרש דמיירי שנתערבו כל האחרים בתחרים דאיכא אלא חד ספיקא וגרס נמי התם ואחרות בתחרות וכ"ת מה לי נתערב בפעם אחת מה לי ב' פעמים אינטריך משום דאיכא תרי רובי כדאיתא בפ"ק דכתובות (דף עו:) דבעי רוב העיר ורוב סיעה ושרינן אפילו בעיר קטנה ואין הולכים אחר רוב העיר גרידתא אפילו גדולה כאמוראי אלא

נוסח (פנים) הנסקל ועובדה

[מעילה יפ:]

נוסח (מאיר) בינו של רבא - ולד הנוגחת אסורה, דאמר מקום אלו מבריתא דאמרת דאמר הולד נולד לפני האמ בין אחו, מותר

מהגה

◇ תשובות נ"ב הקרייתא אם בינו של רבא

[נפיל מו:]

[פסחים כב: קידושין פ: ב"ק מא.]

[ל"ל והא]

[ל"ל דאין]

[זבחים פה.]

אלא למ"ד זה וזה גורם ס'. נראה דהא דתניב ליה זה וזה גורם היינו כמאן דאמר מושבין לורע האב דלמאן דאמר אין מושבין מד גורם הוא ומימה ומאי קשיא ליה הא הך ברייתא כר' יהודה דאמר טומטום לכיפה ושמעינן ליה בפ' אלו ואם בט (חולין דף עט:) דאמר אין מושבין לורע האב ומיהו התם מיבעיא לן אי מיפשט פשיטא ליה לרבי יהודה אי פשיט מספקא ליה ועוד יש לחלק דהתם בדבר דכל חד באפי נפשיה התירא הוא פליגי אבל הכא דחד איסורא וחד התירא כולי עלמא מודו דמושבין תדע דבפ' כל האיסורין (תמורה דף ל: ושם) איכא מאן דאמרי אר' אליעזר גרבנו ולבסוף עיברו ובפ' אותו ואת בנו (חולין דף עט:) מספקא ליה לרבי אליעזר אי מושבין אי לא ומיהו בפרק בהמה המקשה (שם דף פט:) איבעיא להו מהו לחוש לזרעו: **עובר** ירך אמו. משמע שכן הלכה מדלא פריך הגיחת למ"ד ירך אמו אלא למ"ד אלא ירך אמו מאי איכא למימר כדפריך מזה וזה גורם ומיהו יש לדחות דטולה שמעתא לא מסיק לשנות הברייתא מפשטא אלא לתרלה אליבא דרבא דאמר ולד הטוגתא אסור היא וולדה עגתא דשמעתא משום דשובר ירך אמו הוא וכדמוכח בתמורה (דף ל:) ומיהו מדרבא גופיה יש לדקדק דקאמר היא וולדה עגתא היא וולדה גרבנו וכן בפרק הפרה (נ"ק דף מז: ושם) דאמר רבא פרה שהזיקה גובה מוולדה מאי טעמא גופה הוא אלמא שובר ירך אמו ותימה דבאלו מריפות (חולין דף נח: ושם) מייתי פלוגתא דוולד מריפה ר' אליעזר אומר לא יקרב ורבי יהושע אומר יקרב ומשמע התם דאמ"ד מריפה אינה יולדת פליג בשובר ירך אמו כשעברה ולבסוף נמריפה דרבי יהושע סבר שובר לאו ירך אמו והכי קיימא לן דמריפה אינה יולדת כדאיתא התם* בהדיא הלכתא בזכר כל י"ב חדש בנקבה כל שאינה יולדת וקיימא לן כמי כר' יהושע דרבי אליעזר שמותי הוא ועוד אשכחן בפ"ק דבילה (דף ו: ושם) דאמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב וכי מה בין זה לנגעל שנולד מן הטרפה ביום טוב שהוא מותר וי"ל דבכל דוכתי שובר ירך אמו הוא בר מלעגין מריפות שהוא תלוי בחיות והשובר יש לו חיות בפני עצמו ולא אמרינן שובר ירך אמו שנמרף עם אמו תדע דרבא גופיה שמעינן ליה בפרק בהמה המקשה (חולין דף עט:) השוחט את המריפה ומלא בה בן ט' חי מותר וט' ואמ"ג דבשאר מילי נמי משמע בפרק כל האסורין (תמורה דף ל: ושם) דשובר לאו ירך אמו לר' יהושע דאמר רב הונא בר חיננא אמר רב נחמן מחלוקת בשעברו ולבסוף נרבעו דר' אליעזר סבר שובר ירך אמו ורבנן סברי לאו ירך אמו אין הלכה כן אלא דקאמר התם רבא אמר רב נחמן דבנרבעו ולבסוף עיברו פליגי אבל עיברו ולבסוף נרבעו ד"ה אסור דשובר ירך אמו אפילו לר' יהושע דרבנן דהתם הייט רבי יהושע בר פלוגתיה דרבי אליעזר ורבא נמי אית ליה דשובר ירך אמו הכא והתם ואותו לשון דרבא אמר רב נחמן הוא עיקר דמייתי ליה בפ' כל הגלמים (ע"ז דף מז:) גבי משתחוה לקמה ומהא דאמר ר' יוחנן שלהי פ"ב דגיטין (דף נג: ושם) גבי שפחה דאם היתה עוברה זכתה לו משום דשובר ירך אמו ונעשה כמו שהקנה לה אחד מאבריה אין ראיה שכן הלכה דהתם אליבא דרבי קאמר ושמא אין הלכה כמותו ור' יוחנן גופיה שפירשה כן אית ליה בתמורה בפ' כילד מערימין (דף כה:) שובר לאו ירך אמו דאמר ר' יוחנן הפרים חטאת משוברת וולדה רלה בה מתכפר רצה בוולדה ומפרש טעמא משום דסבר אם שיירו משויר שובר לאו ירך אמו והוה ליה כמפרש שתי חטאות לאחריות מיהו יש לדקדק מזה דמותיב התם תיובתא דר' יוחנן תיובתא ואמ"ג דקאמר בתר הכי לימא אם שיירו משויר תנאי היא מ"מ הרי איתותב אלמא אין הלכה כן וכן דרך הש"ס כשאין הדברים עיקר אומר תיובתא אע"פ שיכול למצוא תנאי דפליגי דהשכחן בהגיזקין (גיטין דף נג: ושם) דמסיק תיובתא דמאן דאמר היזק שאינו ניכר לאו שמיה היזק ובתר הכי קאמר לימא תנאי היא ובפ' השולח (שם דף מא:) פליגי בהדיא בהיזק שאינו ניכר אליבא דעולא גבי עבד שעשאו רבו אפותיקי ואמ"ג דבפ' הערל (יבמות דף עח:) מייתי מילתיה דר' יוחנן דממורה ופריך עלה אלא הא דאמר רבא ובריה שובר שבתגיירה בנה אין לריך וכו' ודחיק לשטיי שאני שובר דהייט רביתיה לאו משום שיהו עיקר דברי ר' יוחנן אלא משום דבעי לאוקמי מלתיה דרבא דנכריה אליבא דברי הכל ורבא גופיה אית ליה הכא שובר ירך אמו ובתמורה (דף ל:) ובפ' הפרה (נ"ק דף מז:) ור"ת מפרש דבכל דוכתי קי"ל דלאו ירך אמו כדמשמע בחולין ובהיא דיבמות (דף עח:) ובפ' כילד מערימין (תמורה דף כה.) לא גרים תיובתא בתרא אלא הכי תיובתא דר' יוחנן לימא אם שיירו משויר תנאי היא והא דאמר רבא הכא ובתמורה (דף ל:) ולד הטוגתא והארבעה אסור לא פליגא והייט טעמא כיון דעד עכשיו היה חיות הולד תלוי באם הוי כאילו עגמר דין שביהם להריגה ולאו משום דהוי ירך אמו וכן הא דתנן בפ"ק דערכין (דף ז:) האשה היולאת ליהרג אין ממתינין לה עד שתלד ופריך בגמ' פשיטא גופה הוא התם נמי טעמא כדפרישית ומיהו ההיא דפ' הפרה (נ"ק דף מז: ושם) קשה אמאי כי ליתא לפרה משתלד רביע נזק מן הולד כיון דלאו ירך אמו אע"ג דהוא נמי חייק כמה ישלם חלקו וחלק פרה אמו שני שוורים תמיס שהזיקו אם אבד אחד מהן מי הוא משלם אידך חלקו וחלק חבירו פשיטא דלא משלם: **דרוי** מותרה לדבר הקל. פטוגתא בפ' אלו נערות (כתובות דף לג: ושם) במותרה למיתה אי הוי מותרה למלקות וא"ת ותפשוט מהא דתניא בפ' בן סורר (לעיל דף עח:) עשה כן בישראל ונתגייר חייב אם בא על אשת איש ישראל וא"כ נתגייר משום דאי עביד השתא בר קטלא הוא ועל כרחך בדאתרו ביה דאי לא אתרו ביה אי עביד השתא לאו בר קטלא הוא אלמא מותרה לסייף הוי מותרה לחנק וי"ל דאפילו לא אתרו בהיותו נכרי יש לו לחייבו אע"פ שנתגייר הואיל וכבר נתחייב ולא מיפטר משום דלא אתרו ביה ומאחר דהשתא נמי אי אתרו ביה יש בעון זה חיוב מיתה. וא"ת כי לא הוי נמי מותרה לדבר קל היפוח ליה דהכא חייב כדאמר בפ' עמר הדין (לעיל דף מה:) שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה ממיתו בכל מיתות שאתה יכול ושם פירשתי*: **דהנסקלין** בנשרפין. בתר רובא להאמיר בדיני נפשות כדאיתא בפרק קמא דחולין (דף יא:) ומירן דלא אזלינן בתר רובא לחייב לאותו שהוא זכאי מכל ולא שלא הרג כלל ולא דמי לאותן שהרגו ודאי אלא דלא

אלא למ"ד "זה וזה גורם מותר מאי איכא למימר אלא אמר רבינא אימא אם עד שלא נגמר דינה עיברה וילדה ולדה מותר ואם עד שלא נגמר דינה ומשנגמר דינה ילדה ולדה אסור *עובר ירך אמו הוא: כל חייבי מיתות: שימ *מותרה לדבר חמור הוי מותרה לדבר קל א"ר ירמיה הכא במאי עסקינן *בגון שהתרו בו סתם והאי תנא הוא *דתניא ושאר חייבי מיתות שבתורה אין ממיתין אותן אלא בעדה ועדים והתראה יועד שיודיעוהו שהוא חייב מיתת ב"ד רבי יהודה אומר עד שיודיעוהו באיזה מיתה הוא ונהרגו ת"ק ילוף ממקושש ורבי יהודה אומר מקושש הוראת שעה היתה: הנסקלין בנשרפין: *מתני ליה רב יחזקאל לרמי בריה הנשרפין בנסקלין ריש אומר ידונו בסקילה שהשריפה חמורה אמר ליה רב יהודה אבא לא תיתנייה הכי מאי איריא דשריפה חמורה תיפוק ליה דדובה נסקלין נינהו אלא *היכי אתנייה הנסקלין בנשרפין ריש אומר ידונו בסקילה שהשריפה חמורה אי הכי אימא סיפא ורבא ידונו בשריפה שהסקילה חמורה תיפוק ליה דדובה נשרפין נינהו? התם רבנן הוא דקאמרו ליה לר"ש "לדידך דאמרת שריפה חמורה, לא, סקילה חמורה, אמר ליה שמואל לרב יהודה *שיננא לא

מיכא נמיפר. דהא דשטנר גמר דין לאו מיהו לחדיה גרמא ליה שלף מן הזכר הוא בא דהאמר ואיסור גרמו ל שיבא: ופס עד שלא נגמר דינם סוכר טובכרם. דהייט בין נגיחה לגמר דין: ופשנגמר דינם ילדם ולדם פסור. אע"ג דלא הוה בשעת נגיחה כיון דהוה בשעת גמר דין כאסור בגמר דין עם אמו דשובר ירך אמו הוא: ש"מ. מדקתני "ילדו" בסקילה "מותרה למיתה תמורה הוי מותרה למיתה קלה משום דקלה בכלל חמורה, דאי לא הוי מותרה למיתה קלה הכי דאתחייבו תמורה היאך נתחייבו בסקילה הא לא אסרו בהם מיתה זו ונפקדי לגמרי אלא נילף מהכא דהוי מותרה: מ"ר ירמיה. מהכא ליכא למילף הכא בהתרו בהם מיתה סתם ולפיכך קלה וחמורה במשמע: ואפ"ל פגא סוף. דקאמר לא בעינן להזכיר שם אותה מיתה: ושאר חייבי מיתות. קון ממסיק שאינו לריך התראה לרחמנא אמר לא תחמול ולא תכסה עליו: עדה ועדים. לאו דוקא דמסיק נמי עדים ועדה קא בעי והא דנקט "ושאר" משום התראה נקט לה: יליף מקושש. שהמולאים אותו לא התרו בו שם מיתתו דלא הוו ידעי לה אלא מיתה סתם: פורלפ שעפ פיעפ. ועל פי הדבור מחייב ולא גמרינן מינה לדורות הואיל ונפקא לן מהתראה מיומת המת שיחיר עלמו למיתה, אותה מיתה משמע: סנהדרין בנסקלין. משמע כגון דהוו נסקלין רובא ואינרבא בהו מיעוטא נשרפין: פיפוק ליפ דרובא נסקלין נינהו. היכי נקט טעמא משום דאי אתה רשאי למושבו למיתה חמורה, בלאו הכי נדיינינהו בסקילה (הוא) בתר רובא: אלא פיכי איתנייהו. אבוה מהדר ליה אלא היכי אלמדנו: אמר ליפ רב יסודם סנסקלין בנשרפין. דאע"ג דנשרפין רובא מדתני לר' שמעון בסקילה מפני שהשריפה חמורה: ספס. הוא דקא מסיימי רבנן שהסקילה חמורה אלא לא מיתב טעמא נמילתייהו מסיימי הכי אלא הכי קאמרי ידונו בשריפה כדייניהו בתר רובא ודקאמרת למיזל בתר מיעוטא משום דשריפה חמורה ואין לנו רשאין למשוך את הקליס, לאו חמורה היא אלא קלה היא: לא

[ד"ס משום]

[דף נח.]

[נכתות ט. וס"ג ומס"ש בס"ד בתענית פו: על דיון פירוש דעתין ציונא]

[לעיל מח.]

[כתובות ל.]

[שייך לעיל עמ' בתמנה]

[תוס. וס"ג]

[כתובות נב.]

[עי' שעמ דבר תוס' כתובות נב. ד"ה ממלי]

[קידושין נב.]

[קידושין נב. פ"ש]

מסורת השס

* נב בב איבי

(ל) נבב אותר (מאו לדיון) (נגיחה) ויבבנו ... נגמר דין ... נבבה

(מ) נבב אסור (נגיחה) ויבבנו ... נגמר דין ... נבבה

(נ) נבבנו ... נבבנו ... נבבנו

(ס) נבבנו ... נבבנו ... נבבנו

מח א מי"ר פ"ז מהל' עכו"ם הלכה יד סמג לאוין מה מנ"ע יד סי' קמב סניף יא:

מנ ב מי"ר פ"ז מהל' מלכים הלכה יג:

נ ג מי"ר פ"ב מהלכות סנהדרין הלכה ב: